

การศึกษาเปรียบเทียบคำแสดงความเป็นเจ้าของ “ของ” ในภาษาไทย  
และ “的” ในภาษาจีน  
A Comparative Study on Possessive Forms of “Khong”  
in Thai and “De” in Chinese

อรชพร พวงทอง<sup>1\*</sup>  
Arotchaphorn Phuangthong<sup>1\*</sup>

<sup>1</sup>ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่  
เลขที่ 239 ถนนห้วยแก้ว ตำบลสุเทพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ 50200

<sup>1</sup>Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Chiang Mai University  
239 Huay Keaw Road, Su Thep Sub-district, Muang District, Chiang Mai Province 50200

### บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างการใช้ ความหมายของโครงสร้าง และวิธีการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ “ของ” ในภาษาไทยและ “的” ในภาษาจีน โดยรวบรวมประโยค ตัวอย่างที่มีคำว่า “ของ” เป็นส่วนประกอบโครงสร้างจากนวนิยายเรื่อง สี่แผ่นดิน (เล่ม 1) ต้นฉบับภาษาไทย และฉบับแปลภาษาจีน เพื่อศึกษาประเภทของโครงสร้างการใช้คำว่า “ของ” โดยเลือกศึกษาเฉพาะโครงสร้าง นามวลีที่แสดงความสัมพันธ์แบบเจ้าของเพื่อวิเคราะห์ความหมายของโครงสร้างรวมถึงวิธีการใช้ “ของ” และนำไปเปรียบเทียบกับ “的” ในการวิจัยผู้วิจัยได้ใช้แบบบันทึกรายการ สถิติพื้นฐาน การวิเคราะห์เนื้อหา ในการเก็บรวบรวม การประมวลผลและการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ผลการศึกษาพบว่าโครงสร้างการใช้ ความหมายของโครงสร้าง และวิธีการใช้ “ของ” และ “的” มีทั้งข้อเหมือนและข้อแตกต่าง เช่นว่า ในด้าน วิธีการใช้ “ของ” จะมีความยืดหยุ่นมากกว่า “的” กล่าวคือ “ของ” นอกจากใช้เชื่อมคำนามกับคำนามแล้ว ยังสามารถใช้เชื่อมคำนามกับคำชนิดอื่น ๆ หรือวลีได้อีกด้วย นอกจากนี้การใช้หรือไม่ใช้ “ของ” ขึ้นอยู่กับ ประเภทคำมากกว่าความหมายของโครงสร้างประโยค อีกทั้งไม่มีความสัมพันธ์กับกฎการสัมผัสคำและ กฎระยะทางที่คล้ายคลึงกัน (距离相似原则) เหมือน “的”

### คำสำคัญ

ของ 的 คำแสดงความเป็นเจ้าของภาษาไทย ภาษาจีน

\*ผู้เขียนหลัก  
อีเมล: arotchaphorn@hotmail.com



## Abstract

This research aims at the comparative study of structure of usage, meaning of structure and usage method of possessive words “Khong” in Thai and “De” in Chinese. Therefore, the sample sentences containing the word “Khong” as the structural component in ‘Four Reign’ novel (Volume 1) of Thai original version and its Chinese translation are collected to examine the structure of usage of the word “Khong”. In particular, the noun phase structure reflecting the possessive relationship is chosen for the study with the aim of analyzing the meaning of structure and the usage of “Khong” prior to making the comparison with “De”. With regard to this research, the author has used the case record form, fundamental statistics and content analysis in collecting, processing and analyzing data, respectively. According to research results, the similarities and differences between “Khong” and “De” are found in light of their structure of usage, meaning of structure and usage method. For example, the usage of the former is more flexible than the latter. This means that, apart from linking two nouns, “Khong” can be used to connect noun and other part of speech or phrase. Additionally, usage or non-usage of “Khong” depends on the part of speech rather than the meaning of sentence structure and has no relationship with the rhythm and distanced-based similarity principle as found in “De”.

## Keywords

Khong, De, Possessive Adjective, Thai Language, Chinese Language

## บทนำ

การแสดงความเป็นเจ้าของในแต่ละภาษามีความแตกต่างกัน และในหนึ่งภาษาอาจจะมีวิธีแสดงความเป็นเจ้าของหลากหลายวิธี เช่น ภาษาอังกฤษใช้คำคุณศัพท์แสดงความเป็นเจ้าของมาวางไว้หน้าคำนาม หรือเติม -s ท้ายคำนาม นอกจากนี้ยังสามารถใช้คำบุพบท “of” เชื่อมระหว่างคำนามกับคำนามได้อีกด้วย (Murphy & Akramat, 2001, 126-134) ภาษาฝรั่งเศสใช้คำสรรพนามแสดงความเป็นเจ้าของวางไว้หน้าคำนาม โดยเปลี่ยนตามเพศและพจน์ของคำนามนั้น (Malikun, 2012, 127-128) ภาษาญี่ปุ่นใช้ คำช่วย “の” มาวางไว้ตรงกลางระหว่างนามวลี (Yamasaki, Ichii, Sazaki, Takahashi & Mashida, 2013, 58) ในทำนองเดียวกันภาษาไทยและภาษาจีนใช้คำบุพบท “ของ”<sup>1</sup> และคำช่วยโครงสร้าง “มี” ตามลำดับมาวางไว้ตรงกลางระหว่างนามวลีเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ

<sup>1</sup>การแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาไทย นอกจากจะใช้คำบุพบท “ของ” แล้วยังสามารถใช้คำกริยา “เป็นของ” มาวางไว้ตรงกลางระหว่างนามวลีได้อีกด้วย แต่ในงานวิจัยนี้จะศึกษาเพียงการใช้คำบุพบท “ของ” เท่านั้น

คำช่วยโครงสร้าง “的” ในภาษาจีนนอกจากจะแสดงความเป็นเจ้าของแล้ว ยังใช้เป็นคำเชื่อมระหว่าง ส่วนขยายคำนาม (定语) กับคำนาม หรือคุณาประโยค (关系从句) กับคำนามอีกด้วย ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า “的” และ “ของ” ไม่ได้มีความสัมพันธ์กันแบบหนึ่งต่อหนึ่ง โดย “的” สามารถแปลเป็นคำต่าง ๆ ในภาษาไทย ดังตัวอย่างที่ 1-5

- ตัวอย่างที่ 1:** ซีกเดียวของวังหลวง (สี่แผ่นดิน 1 หน้า 11) (皇宫的一角儿呢)  
**ตัวอย่างที่ 2:** วงล้อแห่งชีวิต (สี่แผ่นดิน 1 หน้า 366) (生命的轮回)  
**ตัวอย่างที่ 3:** คนที่ส่งเสียงดังที่สุดและหัวเราะดังที่สุด ก็คือเจ้าคุณพองเอง (สี่แผ่นดิน 1 หน้า 5) (而喊声最高、笑声最大的总是昭坤本人)  
**ตัวอย่างที่ 4:** พलगพนมมือรับไหว้คุณสายซึ่งทรุดตัวลงนั่งไหว้ (สี่แผ่นดิน 1 หน้า 87) (赶忙双手合十，向倒身坐地下拜的坤赛还礼)  
**ตัวอย่างที่ 5:** ในสถานที่อันกว้างใหญ่แห่งนี้ (สี่แผ่นดิน 1 หน้า 43) (在这样一个空旷、冷清的地方)

จากตัวอย่างที่ 1-5 จะเห็นได้ว่า “的” สามารถแปลเป็น ของ แห่ง ที่ ซึ่ง และอันได้ตามลำดับ ดังนั้น “的” จึงมีวิธีใช้หลากหลายกว่า “ของ” อย่างไรก็ตามทั้งสองคำนี้ต่างสามารถใช้แสดงความเป็นเจ้าของได้ เพียงแต่การเรียงลำดับส่วนขยายกับคำหลักในภาษาไทยและภาษาจีนแตกต่างกัน กล่าวคือส่วนขยายในภาษาไทยจะอยู่หลังคำหลัก แต่ส่วนขยายในภาษาจีนจะอยู่หน้าคำหลัก ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษา โครงสร้างการใช้ ความหมายของโครงสร้าง วิธีการใช้ “ของ” และนำไปเปรียบเทียบกับ “的” โดยได้รวบรวม ประโยคตัวอย่างจำนวน 765 ประโยค จากนวนิยายเรื่องสี่แผ่นดิน (เล่ม 1) ซึ่งเป็นนวนิยายไทยที่มีชื่อเสียง ระดับภาษามีความหลากหลาย อีกทั้งยังมีฉบับแปลภาษาจีนอีกด้วยมาทำการศึกษาคีเคราะห์ เนื่องจาก งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาจีนมีเป็นจำนวนมากและมีการศึกษาอย่างละเอียด จากหลายมุมมอง แต่ในภาษาไทยข้อมูลและงานวิจัยในด้านดังกล่าวยังมีไม่มากและยังไม่ลึกเท่าที่ควร งานวิจัยนี้จึงมุ่งเน้นศึกษาคำแสดงความเป็นเจ้าของ “ของ” ในภาษาไทย และนำไปเปรียบเทียบกับ คำแสดงความเป็นเจ้าของ “的” ในภาษาจีน

### วัตถุประสงค์

เพื่อเปรียบเทียบโครงสร้างการใช้ ความหมายของโครงสร้าง และวิธีการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ ระหว่าง “ของ” ในภาษาไทยและ “的” ในภาษาจีน



## ทบทวนวรรณกรรม

### ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับกฎระยะทางที่คล้ายคลึงกัน (距离相似原则)

Haiman อธิบายแรงจูงใจของระยะทาง (距离动因) ว่า ระยะทางระหว่างส่วนประกอบของภาษาสะท้อนให้เห็นถึงระยะทางระหว่างส่วนประกอบของแนวคิดที่แสดงออก Givon เรียกแนวคิดนี้ว่า กฎประชิด (相邻原则) และให้คำจำกัดความไว้ว่า ในด้านหน้าที่ แนวคิดหรือความรู้ความเข้าใจ เนื้อหาที่มีความใกล้เคียงกันจะวางไว้ในตำแหน่งที่ใกล้กันมากกว่า หรือกล่าวโดยทั่วไปว่ารูปแบบระหว่างองค์ประกอบกับองค์ประกอบยิ่งเชื่อมไว้ใกล้กัน ความหมายของมันก็ยิ่งมักจะใกล้เคียงกัน ดังนั้นความสัมพันธ์ของรูปแบบคัดลอกมาจากความสัมพันธ์ทางความหมาย (Haiman, 1983 ; Givon, 1990 cited in Zhang, 1998, 222) Zhang (1998) ใช้แรงจูงใจของระยะทาง (距离动因) วิเคราะห์การใช้หรือไม่ใช้ “的” ในภาษาจีนและเรียกแรงจูงใจของระยะทาง (距离动因) ว่ากฎระยะทางที่คล้ายคลึงกัน (距离相似原则) Zhang อธิบายว่าระยะทางระหว่างส่วนประกอบกับส่วนประกอบของภาษาเป็นคู่ขนานกันไปกับระยะทางของแนวคิด ดังนั้นระยะทางของแนวคิดระหว่างส่วนขยายกับคำหลักยิ่งห่างไกลยิ่งง่ายที่จะใช้ “的” ในทางตรงกันข้ามระยะทางของแนวคิดยิ่งใกล้เคียงกันยิ่งไม่ใช้ “的”

## วิธีการวิจัย

ผู้วิจัยได้รวบรวมประโยคตัวอย่างจากนวนิยายเรื่อง สีแผ่นดิน (เล่ม 1) ที่มีคำว่า “ของ” เป็นส่วนประกอบโครงสร้าง จำนวน 765 ประโยค และนำประโยคตัวอย่างดังกล่าวมาศึกษาประเภทของโครงสร้างการใช้ “ของ” โดยการวิจัยครั้งนี้ได้เลือกศึกษาเฉพาะโครงสร้างนามวลีที่แสดงความสัมพันธ์แบบเจ้าของเพื่อทำการวิเคราะห์ความหมายของโครงสร้าง รวมถึงวิธีการใช้ “ของ” และนำไปเปรียบเทียบกับ “的” โดยใช้กรอบแนวคิดจากการทบทวนวรรณกรรมตามตารางที่ 1 สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้สถิติพื้นฐานมาคิดคำนวณค่าร้อยละค่าเฉลี่ยและการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) โดยการบรรยายเพื่อแสดงผลการวิจัย

## ตารางที่ 1

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างการใช้ความหมายของโครงสร้าง และวิธีการใช้คำ แสดงความเป็นเจ้าของระหว่าง “ของ” ในภาษาไทยและ “的” ในภาษาจีน

กรอบแนวคิด
(1) โครงสร้างนามวลี (Auppakitsinlapasan, Phya., 1996)
(2) โครงสร้างการใช้ (Royal Institute of Thailand, 2002 ; Lv, 2005 ; Zhu, 2008 ; Lu, 2005)
(3) ความหมายของโครงสร้าง (Kong, 1994 ; Lu, 2002 ; Wen, 1998)
(4) วิธีการใช้คำแสดงความเป็นเจ้าของ (Lu, 2009 ; Luo, 2009 ; Jin, 2010 ; Wen, 1999)

## ผลการวิจัย

จากการศึกษาโครงสร้างการใช้ความหมายของโครงสร้างและวิธีการใช้ “ของ” และ “มี” สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

### 1. โครงสร้างการใช้ “ของ” และ “มี”

1.1 โครงสร้างการใช้ “ของ” พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (Royal Institute of Thailand, 2002) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า “ของ” ว่า “ของ” (คำนาม) หมายถึง สิ่งต่าง ๆ (บุพบท) “แห่ง” ใช้สำหรับนำหน้านามที่เป็นผู้ครอบครอง Paholayuth (1983) กล่าวว่า ตั้งแต่สมัยสุโขทัยจนถึงปัจจุบัน คำว่า “ของ” ถูกใช้เป็นคำบุพบทมาโดยตลอด โดย “ของ” จะอยู่หน้านามเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของ Wilawan (1992) กล่าวว่า คำว่า “ของ” “แห่ง” “ใน” สามารถรวมกับคำอื่นกลายเป็นบุพบทวลีเพื่อเชื่อมหรือขยายคำนามที่อยู่ข้างหน้าแสดงความเป็นเจ้าของได้ แต่ทั้งสามคำนี้มีข้อแตกต่างทางการนำไปใช้ คือ “ของ” ใช้กับการแสดงความเป็นเจ้าของโดยทั่วไป “แห่ง” มักจะใช้กับคำนามที่เป็นนามธรรม “ใน” ใช้กับพระมหากษัตริย์หรือบุคคลชั้นสูง Bandhumetha (2009) เรียก “ของ” และ “แห่ง” ตามคุณสมบัติของคำดังกล่าวว่า “คำเชื่อมบอกเจ้าของ” โดย “ของ” และ “แห่ง” จะใช้หน้าหรือหลังคำนาม เชื่อมคำนามนั้นกับคำนามอีกคำหนึ่ง เช่น “กระเป๋าของคุณอยู่ในห้องแล้วนะ” “นี่คืออำนาจแห่งรัฐ” จากการวิเคราะห์ประโยคตัวอย่าง 765 ประโยคในนวนิยายเรื่องสี่แผ่นดิน (เล่ม 1) พบว่า โครงสร้างการใช้ “ของ” แบ่งออกได้เป็น 3 โครงสร้าง คือ “คำนาม + ของ + คำนาม” “คำนาม<sup>2</sup> + ของ + คุณศัพท์วลี/บุพบทวลี” “คำกริยา/คุณศัพท์ + ของ + คำนาม” ดังตัวอย่างที่ 6-8

**ตัวอย่างที่ 6:** “แม่แหมจะทำอะไรก็เป็นเรื่องของแม่แหม” (หน้า 69)  
(你想怎么做是你的事儿)

**ตัวอย่างที่ 7:** เมื่อได้พบพลอยผู้เป็นที่สาวเต็มตัวออกมาจากวังพร้อมด้วยบรรยากาศของในวัง ซึ่งเป็นที่ที่หรรษาที่สุดในสมัยนั้น หวานก้นับถือเลื่อมใสที่สาวอย่างจริงจัง (หน้า 190)  
(对这个宫中派头十足的姐姐格外钦敬)

**ตัวอย่างที่ 8:** “ความจริงท่านก็กริ้วของท่านถูก” (หน้า 47)  
(那次主子发了多大脾气呀! 看来她生气是有道理的)

จากการวิเคราะห์ตัวอย่างประโยคพบว่า โครงสร้าง “คำนาม+ของ+คำนาม” มีจำนวนมากที่สุด (98.17%) ในขณะที่โครงสร้าง “คำนาม + ของ + คุณศัพท์วลี/บุพบทวลี” มีจำนวนน้อยที่สุด (0.52%) นอกจากนี้ยังพบว่า คำหลักของ “ของ” เป็นได้ทั้งคำนาม คำกริยาคำคุณศัพท์ ซึ่งสามานยนามมีจำนวนมากที่สุด

<sup>2</sup> Auppakitsinlapasan, Phya (1996) แบ่งคำนามในภาษาไทยออกเป็น 5 ประเภท ได้แก่ สามานยนาม (เช่น คน บ้าน เมือง ใจ ลม เวลา เป็นต้น) วิสามานยนาม (เช่น ประเทศไทย อุดรธานี เป็นต้น) ลักษณะนาม (คน ตัว รูป ใบ เล่ม เป็นต้น) สมุหนาม (ฝูงปลา คณะกรรมการ ชมรมรักการอ่าน เป็นต้น) อาการนาม (การกิน การเดิน ความงาม ความสุข ความรู้ เป็นต้น)



(74.12%) ส่วนคำกริยาและคำคุณศัพท์มีจำนวนน้อยที่สุด (1.31%) ส่วนขยายของ “ของ” เป็นได้ทั้งคำนาม  
คุณศัพท์วลี บุพบทวลี โดยวิสามานยนามมีจำนวนมากที่สุด (42.35%) ส่วนคุณศัพท์วลีพบเพียงตัวอย่างเดียว

1.2 โครงสร้างการใช้ “的” Lv (2005) ได้ให้คำจำกัดความของคำว่า “的” ว่าเป็นคำช่วยโครงสร้าง  
โดยคำที่สามารถประกอบเป็น “的” วลีได้นอกจากคำสันธาน คำช่วย คำอุทานแล้ว คำชนิดอื่น ๆ ก็สามารถประกอบ  
เป็น “的” วลีได้เพื่อทำหน้าที่ขยายคำนาม เช่น “คำนาม+的+คำนาม” เช่น 窗外的歌声 (เสียงเพลง  
นอกหน้าต่าง) “คำกริยา + 的 + คำนาม” เช่น 唱的歌 (เพลงที่ร้อง) “คำคุณศัพท์ + 的 + คำนาม” เช่น  
幸福的生活 (ชีวิตที่มีความสุข) “คำวิเศษณ์ + 的 + คำนาม” เช่น 万一的机会 (โอกาสที่น้อยมาก)  
“บุพบทวลี+的+คำนาม” เช่น 关于天文学的知识 (ความรู้เกี่ยวกับดาราศาสตร์) “คำเลียนเสียง + 的  
+ คำนาม” เช่น 当当的钟声 (เสียงระฆังแห่งหนึ่ง) Zhu (2008) เสนอว่าวิธีการจำแนกส่วนขยายนาม  
และส่วนขยายภาคแสดง นอกจากจะพิจารณาคำหลักแล้ว ต้องพิจารณาถึงคุณสมบัติของส่วนขยายรวมทั้ง  
หน้าที่ของทั้งโครงสร้างในประโยคอีกด้วย ยกตัวอย่างเช่น หากพิจารณาจากคุณสมบัติของส่วนขยายเป็น  
ที่ทราบกันดีว่าบุรุษสรรพนาม คำนาม คำบอกจำนวนและคำลักษณนามสามารถทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนามได้  
ในทางตรงกันข้ามคำวิเศษณ์ไม่สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนามได้ เป็นได้แค่เพียงส่วนขยายภาคแสดง  
เท่านั้น Zhu ยังกล่าวอีกว่า คำคุณศัพท์และคำลักษณนามพยางค์เดียวที่ซ้ำคำแล้วสามารถเป็นส่วนขยายนาม  
ได้ เช่น 大大的眼睛 (ดวงตาโต ๆ) 细细的眉毛 (คิ้วเล็ก ๆ) 个个学生 (นักเรียนทุกคน) 张张纸  
(กระดาษทุกแผ่น) เป็นต้นที่น่าสนใจคือบางครั้งคำกริยาก็สามารถทำหน้าที่เป็นคำหลักได้เช่นเดียวกับคำนาม  
เช่น 观众的支持 (การสนับสนุนของผู้ชม) 温度的下降 (การลดลงของอุณหภูมิ) Lu (2005) ให้  
ข้อสังเกตเกี่ยวกับส่วนขยายนามว่า บุพบทวลี “对……” (ต่อ) สามารถทำหน้าที่เป็นส่วนขยายนามได้ เช่น  
对考试的意见 (ความคิดเห็นต่อการสอบ) 对祖国的感情 (ความผูกพันต่อมาตุภูมิ) แต่ไม่ใช่ว่า  
คำนามทุกคำจะถูกขยายด้วยบุพบทวลี “对……” (ต่อ) ได้ กล่าวคือ บุพบทวลี “对……” (ต่อ) ไม่สามารถ  
ขยายคำนามรูปธรรมหรือคำนามนามธรรมหนึ่งพยางค์ได้ เช่น ไม่สามารถพูดได้ว่า 对《红楼梦》的论文  
(วิทยานิพนธ์ที่อธิบายเรื่องความฝันในหอแดง) 对家乡的情 (ความรู้สึกต่อบ้านเกิด) แต่ก็มีข้อยกเว้นอยู่บ้าง

จากข้อมูลข้างต้นสามารถสรุปได้ว่าโครงสร้างการใช้ “的” แบ่งเป็น 3 โครงสร้าง คือ “คำนาม+的+  
คำนาม” “คำนาม+的+คำกริยา” และ “คำกริยา/คำคุณศัพท์/คำวิเศษณ์/บุพบทวลี/คำเลียนเสียง+的+  
คำนาม” โดย “的” ในโครงสร้าง “คำนาม+的+คำนาม” และ “คำนาม+的+คำกริยา” จะแสดงความเป็น  
เจ้าของ (“的” ในโครงสร้าง “คำนาม+的+คำกริยา” สามารถแสดงความเป็นเจ้าของได้แต่พบในปริมาณน้อย  
จะพบเมื่อคำกริยาที่ทำหน้าที่เป็นคำหลักสามารถใช้เป็นคำนามได้) ส่วน “的” ในโครงสร้าง “คำกริยา/  
คำคุณศัพท์/คำวิเศษณ์/บุพบทวลี/คำเลียนเสียง+的+คำนาม” จะใช้เชื่อมระหว่างส่วนขยายและคำหลัก  
โดยส่วนขยายจะอธิบายหรือจำกัดความคำหลัก ซึ่งในงานวิจัยนี้จะศึกษาเพียง “的” ในโครงสร้าง “คำนาม  
+的+คำนาม” เท่านั้น

## 2. ความหมายของโครงสร้าง “ของ” และ “的”

2.1 ความหมายของโครงสร้าง “ของ” Pei (2007) กล่าวถึงส่วนขยายนามในภาษาไทยว่าทำหน้าที่ขยายหรือจำกัดความคำหลัก โดยส่วนขยายนามจะแสดงคุณสมบัติจำนวน เจ้าของ ประโยชน์ใช้สอย วัตถุประสงค์ เวลา สถานที่ สภาพของคำหลักเป็นต้น ซึ่งคำหลักอาจจะเป็นคำนาม คำสรรพนามหรือวลีที่เกี่ยวข้อง จะเห็นได้ว่าเมื่อส่วนขยายนามขยายคำนามกลายเป็นนามวลี สามารถแสดงความหมายว่า “เจ้าของ” ได้จากการวิเคราะห์ประโยคตัวอย่างที่มีโครงสร้าง “คำนาม+ของ+คำนาม” จำนวน 751 ประโยค พบว่าความหมายของโครงสร้าง “ของ” สามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้แก่ คำเรียก ครอบครอง (แบ่งเป็น สามารถยกให้ผู้อื่นได้และไม่สามารถยกให้ผู้อื่นได้) อวัยวะคน ส่วนประกอบ (แบ่งเป็นรูปธรรมและนามธรรม) คุณสมบัติ ทิศทาง (ดังตัวอย่างที่ 9-16 ตามลำดับ) โดยความหมายครอบครองมีจำนวนมากที่สุด (61.92%) ในขณะที่ความหมายคุณสมบัติมีจำนวนน้อยที่สุด (0.53%) จากการหาตัวอย่างประโยคเพิ่มเติมในคลังข้อมูลภาษาไทยแห่งชาติ 2 พบว่า โครงสร้าง “ของ” ยังสามารถแสดงความหมายอวัยวะและเวลาได้อีกด้วย เช่น “ต้องเอาเส้นขนที่หางของช้างเผือก จึงจะกันภัยนานาประการได้” “ตรวจสภาพอากาศเป็นรายเดือน ภายในวันที่ 5 ของเดือนถัดไป”

- ตัวอย่างที่ 9: ถ้าเก่งอย่างแม่ของมันเมื่อเด็ก ๆ (หน้า 21) (就怕像她妈妈小时候那么能)
- ตัวอย่างที่ 10: ส่วนผ้าผ่อนของพลอยนั้น แม่รวบรวมใส่หีบชนิดเดียวกันแต่สีแดง (หน้า 7)  
(珀怡的衣服被子收进另一只箱子里，  
这只箱子和嫚彩的那两只一样，只不过颜色是红的)
- ตัวอย่างที่ 11: ถ้าจะให้พลอยอธิบายทรรศนะใหม่ของตนในขณะนั้นก็คงอธิบายไม่ได้ (หน้า 154)  
(如果要珀怡把她当时的新观点说明白，那是勉为其难)
- ตัวอย่างที่ 12: ถ้าหากว่าพลอยเอื้อมแขนของตนออกไปจนสุด (หน้า 77)  
(如果她把手伸出来，甚至可以摸到皇上的靴子)
- ตัวอย่างที่ 13: กระดานทุกแผ่นและเสาทุกต้นของตัวเรือน ดูเหมือนจะเป็นเครื่องเชื่อมโยงให้เกิดความรู้สึกว่าทุกคนเป็นเจ้าของร่วมกันอยู่ทุกขณะ (หน้า 98)  
(屋子上的一板一柱，仿佛都是连接物，  
把家里的每个人都牵系在一起，使他们时刻都觉得大家同是主人)
- ตัวอย่างที่ 14: ก่อนจะถึง แม่หันมากระซิบบอกว่า จะพาไปหาคุณสายซึ่งเป็นข้าหลวงต้นตำรับของเสด็จ (หน้า 18) (嫚彩低声告诉珀怡，  
说先带她去见长公主最宠爱的宫婢坤赛)
- ตัวอย่างที่ 15: ปากก็พรวดบ่นถึงความร้อนของอากาศในเวลากลางวันนั้น (หน้า 203)  
(一边抱怨今天天气太热)
- ตัวอย่างที่ 16: มิใช่ทำตามสบายเหมือนเมื่ออยู่ชั้นล่างของตึก (หน้า 24)  
(在楼下时那种轻松、随便的样子一点儿也看不见了)



2.2 ความหมายของโครงสร้าง “的” Zhu (1957) ได้อ้างอิงแนวคิดของ Zhao ซึ่งกล่าวถึงความหมายของส่วนขยายนามในภาษาจีนว่าแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ จำกัดความและพรรณนา และได้ยกตัวอย่างความหมายของส่วนขยายนามที่มักจะพบบ่อย ดังนี้ ส่วนขยายนามแสดงเจ้าของ เช่น 我们的学校 (โรงเรียนของพวกเรา) ส่วนขยายนามแสดงคุณสมบัติหรือสภาพ เช่น 新书 (หนังสือใหม่) ส่วนขยายนามแสดงวัตถุติบ เช่น 塑料袋 (ถุงพลาสติก) ส่วนขยายนามแสดงประโยชน์ใช้สอย เช่น 喝水的杯子 (แก้วสำหรับดื่มน้ำ) ส่วนขยายนามแสดงจำนวน เช่น 一群人 (คนหนึ่งกลุ่ม) ส่วนขยายนามแสดงเวลาหรือสถานที่ เช่น 昨天的报 (หนังสือพิมพ์ของเมื่อวาน) 北京的天气 (อากาศของปักกิ่ง) มีนักวิชาการบางส่วนได้ศึกษาความหมายภายในโครงสร้าง “的” ที่แสดงความเป็นเจ้าของโดยเฉพาะ ซึ่งมุ่งศึกษาความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่างคำนามกับคำนาม เช่น Kong(1994) กล่าวว่า ความหมายภายในโครงสร้าง “的” ที่แสดงความเป็นเจ้าของแบ่งออกเป็น 14 แบบ คือ เจ้าของ สถานที่ ขอบเขต เวลา ความเกี่ยวข้อง ลักษณะพิเศษ คุณสมบัติเอกภาพ วัตถุติบ ที่มา อุปมา อุปกรณ์ ความสำเร็จ การยกตัวอย่าง ในขณะที่ Lu (2002) แบ่งความสัมพันธ์ทางความหมายของโครงสร้าง “的” ที่แสดงความเป็นเจ้าของออกเป็น 17 แบบ ได้แก่คำเรียกเช่น 我的父亲 (พ่อของฉัน) ครอบครอง เช่น 他的房子 (ห้องของเขา) อวัยวะ เช่น 弟弟的手 (มือของน้องชาย) ส่วนประกอบ เช่น 书的封面 (ปกหนังสือ) วัสดุ เช่น 衣服的布料 (เนื้อผ้าของเสื้อผ้า) คุณสมบัติ เช่น 他的脾气 (นิสัยของเขา) ลักษณะพิเศษ เช่น 弟弟的个子 (รูปร่างของน้องชาย) แนวความคิด เช่น 校长的意见 (ความเห็นของครูใหญ่) สมาชิก เช่น 北大的学生 (นักศึกษาของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง) เปลี่ยนรูป เช่น 土豆儿丝儿 (มันฝรั่งซอย) ผลพวง เช่น 他的文章 (บทความของเขา) ผลิตภัณฑ์ เช่น 东芝公司的计算机 (คอมพิวเตอร์ของบริษัทตงจื่อ) สภาพ เช่น 北大的现状 (สภาพปัจจุบันของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง) บาดเจ็บ เช่น 张三的伤口 (ปากบาดแผลของจางซาน) กิจกรรม เช่น 小王的工作 (งานของเสี่ยวหวาง) ภูมิภาค เช่น 苏州园林 (สวนซูโจว) สถานที่ เช่น 张三的前面 (ด้านหน้าของจางซาน) Wen (1998) ได้แบ่งความสัมพันธ์แบบคุณลักษณะออกเป็นประเภทต่าง ๆ ดังนี้ จำนวน วัตถุติบ ที่มา ประเภท ความเกี่ยวข้อง อุปมา หมวดหมู่คะแนน

จากข้อความข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ความหมายภายในโครงสร้าง “的” ที่แสดงความเป็นเจ้าของสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่คือ ความสัมพันธ์แบบเจ้าของ (领属关系) และความสัมพันธ์แบบคุณลักษณะ (属性关系) โดยความสัมพันธ์แบบเจ้าของประกอบด้วย คำเรียก ครอบครอง อวัยวะ ส่วนประกอบ คุณสมบัติ ทิศทาง สถานที่และเวลา ส่วนความสัมพันธ์แบบคุณลักษณะแบ่งออกเป็นวัตถุติบ หมวดหมู่ อุปมา อาชีพ ที่มา ยี่ห้อ และความเกี่ยวข้องดังตัวอย่างที่ 17-21 ซึ่งแสดงความหมายวัตถุติบ หมวดหมู่ อุปมา ที่มา และความเกี่ยวข้องตามลำดับ

ตัวอย่างที่ 17 : 杉木的扁担 (ไม้คานที่ทำจากต้นฉำฉาจีน)(Wen,1998)

ตัวอย่างที่ 18: 景泰蓝的花瓶 (แจกันดอกไม้จิ่งไท่หลาน) (Wen,1998)

ตัวอย่างที่ 19: 秋水的眼睛 (ดวงตาใสรากับน้ำในฤดูใบไม้ร่วง) (Wen,1998)



ตัวอย่างที่ 20: 日本的白面儿 (เฮโรอินญี่ปุ่น) (Wen,1998)

ตัวอย่างที่ 21: 骆驼的故事 (นิทานเรื่องอูฐ) (Wen,1998)

### 3. เปรียบเทียบวิธีการใช้ระหว่าง “ของ” และ “的”

ผู้วิจัยเปรียบเทียบวิธีการใช้ “ของ” และ “的” โดยอาศัยประเภทคำและความหมายของโครงสร้าง “ของ/的” เป็นเกณฑ์ดังนี้

#### 3.1 ประเภทคำ แบ่งเป็น

3.1.1 ต้องใช้ “ของ/的” ในภาษาจีน เมื่อสามานยนาม (สิ่งของ) เป็นคำหลักและมีสามานยนาม (คน) หรือบุรุษสรรพนามทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย ต้องใช้ “的” ในทำนองเดียวกัน เมื่อสามานยนามเป็นคำหลักและมีบุรุษสรรพนามทำหน้าที่เป็นส่วนขยายจำเป็นต้องใช้ “的” เชื่อมตรงกลาง แต่ถ้าวลีดังกล่าวใช้ในประโยคก็สามารถละ “的” ได้ เช่น 他把我(的)书拿走了 (เขาหยิบหนังสือ(ของ)ฉันไปแล้ว) (Lu, 2009) นอกจากนี้ การจะใช้หรือไม่ใช้ “的” ในภาษาจีนยังมีความสัมพันธ์กับจำนวนพยางค์ของส่วนขยายและคำหลักอีกด้วย กล่าวคือ เมื่อส่วนขยายเป็นคำพยางค์เดียวและคำหลักเป็นคำสองพยางค์ขึ้นไปจำเป็นต้องใช้ “的” เช่น 书的封面 (ปกหนังสือ) (Luo, 2009) ในภาษาไทย เมื่อวิสามานยนามอาการนามนามวลีเป็นคำหลักต้องใช้ “ของ” โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากอาการนามทำหน้าที่เป็นคำหลักหรือส่วนขยายแล้วจะไม่ใช้ “ของ” ไม่ได้ดังตัวอย่างที่ 22

ตัวอย่างที่ 22: นั่งดูความกลัวของคุณสายและคำพูดพลั้งของผาดอย่างสนุกเต็มที่ (หน้า 86)  
(她坐在那里饶有兴致地欣赏坤赛和葩的失声惊叫)

ที่น่าสนใจคือ เมื่อวิสามานยนามเป็นคำหลักและบุรุษสรรพนามเป็นส่วนขยาย ทั้งภาษาไทยและภาษาจีนต่างก็ต้องใช้ “ของ/的” เชื่อมอยู่ตรงกลาง

3.1.2 ใช้หรือไม่ใช้ “ของ/的” ก็ได้ ภาษาจีน เมื่อสามานยนาม (คำเรียกเครือญาติหรือองค์กร) เป็นคำหลักและมีบุรุษสรรพนามทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย สามารถละ “的” ได้ และยิ่งบุรุษสรรพนามเป็นคำพยางค์เดียวโอกาสในการละ “的” ก็จะมีมากยิ่งขึ้น ซึ่งพบมากในภาษาพูด ทำนองเดียวกันกับภาษาไทย เมื่อบุรุษสรรพนามทำหน้าที่เป็นส่วนขยายและสามานยนามเป็นคำหลักจะใช้หรือไม่ใช้ “ของ” ก็ได้ แต่หากส่วนขยายคือวิสามานยนามภาษาจีนต้องใช้ “的” ในขณะที่ภาษาไทยละ “ของ” ได้ นอกจากนี้จากการวิเคราะห์ประโยคตัวอย่างทั้งหมดพบว่าลักษณะนาม สมุหนามในภาษาจีนไม่ทำหน้าที่เป็นคำหลัก แต่ภาษาไทย เมื่อสามานยนามลักษณะนามและสมุหนามทำหน้าที่เป็นคำหลักสามารถละ “ของ” ได้ และเมื่อลักษณะนามวลีถูกขยายด้วยวิสามานยนามก็สามารถละ “ของ” ได้เช่นกัน เป็นที่สังเกตว่าบุรุษสรรพนามในภาษาไทยสามารถทำหน้าที่เป็นส่วนขยายได้โดยตรงกลางระหว่างคำหลักและส่วนขยายจะใช้ “ของ” หรือไม่ก็ได้ ซึ่งแตกต่างจากภาษาจีน กล่าวคือเมื่อบุรุษสรรพนามเป็นส่วนขยายจำเป็นต้องใช้ “的” และบุรุษสรรพนามในภาษาจีนมักไม่ค่อยทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย



### 3.2 ความหมายของโครงสร้าง แบ่งเป็น

3.2.1 ต้องใช้ “ของ/的” ภาษาจีนเมื่อโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” แสดงความหมายครอบครองอวัยวะคน คุณสมบัติสถานที่เวลา ต้องใช้ “的” เชื่อมตรงกลางระหว่างคำนามทั้งสอง แต่ในภาษาไทยมีเพียงความหมายส่วนประกอบนามธรรมและคุณสมบัติเท่านั้นที่ต้องใช้ “ของ”

3.2.2 ใช้หรือไม่ใช้ “ของ/的” ก็ได้ ภาษาจีนเมื่อโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” แสดงความหมายคำเรียกอวัยวะสัตว์ ส่วนประกอบทิศทาง วัตถุประสงค์ หมวดยุติ ที่มาตรงกลางระหว่างคำนามทั้งสองสามารถละ “的” ได้ Jin (2010) ให้ความเห็นว่า ภาษาจีนเมื่อโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” แสดงความหมายอวัยวะสัตว์ การจะใช้หรือไม่ใช้ “的” ขึ้นอยู่กับจุดเด่นของสัตว์เป็นสำคัญ เนื่องจากลักษณะเด่นของสัตว์บางประเภทฝังแน่นอยู่ในความทรงจำของมนุษย์ ถึงขนาดเมื่อพูดถึงสัตว์ชนิดใด ๆ สิ่งที่เกี่ยวข้องได้อันดับแรกกลับเป็นลักษณะเด่นของมัน ดังนั้นละ “的” ได้ นอกจากนี้โครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” ที่แสดงความหมายทิศทาง หากคำขยายคือสถานที่ที่แน่นอนก็มักจะละ “的” ได้เช่นเดียวกัน ในภาษาไทย เมื่อ “คำนาม+คำนาม” แสดงความหมายคำเรียก ครอบครอง อวัยวะ ส่วนประกอบรูปธรรม ทิศทาง เวลาตรงกลางระหว่างคำนามกับคำนามจะใช้หรือไม่ใช้ “ของ” ก็ได้ Wen (1999) ได้ยกตัวอย่างโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” ที่แสดงความหมายส่วนประกอบในภาษาจีนคำว่า 咖啡味儿 (รสชาติกาแฟ) Wen ได้อธิบายว่า คำดังกล่าวใช้หรือไม่ใช้ “的” ก็ได้แต่ความหมายแตกต่างกัน กล่าวคือ 咖啡的味儿 (รสชาติของกาแฟ) นอกจากหมายถึงรสชาติของกาแฟแล้ว ยังหมายถึงมีกลิ่นหรือรสชาติเหมือนกับกาแฟ ส่วน 咖啡味儿 (รสชาติกาแฟ) หมายถึงมีกลิ่นหรือรสชาติเหมือนกับกาแฟเพียงอย่างเดียว

3.2.3 ไม่ใช้ “ของ/的” ภาษาจีนโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” ที่แสดงความหมายอาชีพ ยี่ห้ออีกทั้ง “คำนาม+คำนาม” ที่เป็นคำเรียกชื่อคนหรือสิ่งของจะไม่ใช้ “的” ในขณะที่ภาษาไทยโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” ที่แสดงความสัมพันธ์แบบคุณลักษณะ รวมทั้งสถานที่ล้วนแล้วแต่ไม่ใช้ “ของ” เพื่อให้มองเห็นความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการใส่ “ของ” และ “的” ชัดเจนมากยิ่งขึ้น สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังตารางที่ 2

## ตารางที่ 2

ตารางเปรียบเทียบการใช้ “ของ” และ “ใ้” ตามความหมายของโครงสร้าง

ความหมายของโครงสร้าง คำนาม + คำนาม	ภาษาไทย	ภาษาจีน	ตัวอย่างประโยคภาษาไทย	ตัวอย่างประโยคภาษาจีน
ความสัมพันธ์แบบเจ้าของ				
1. คำเรียก	ละ	ละ	“ลูกสาว (ของ) พ่อ ช่างสวยเสียจริง ๆ” เจ้าคุณพ่อชมชื่นอย่างจริงใจ (หน้า 177)	我的这个闺女可真漂亮！ 昭坤高兴地夸奖说
2. ครอบครอง				
- สามารถยกให้ผู้อื่นได้	ละ	ใช้	เฉลี่ยหลังดึกนั้นเป็นที่สำราญ (ของ) เจ้าคุณพ่อ (หน้า 2)	后郎是昭坤最喜爱的地方
- ไม่สามารถยกให้ผู้อื่นได้	ละ	ใช้	คำพูด (ของ) คุณสายต่อนทำยนั้น กระทบมาถึงตัวพลอยด้วย (หน้า 248)	坤赛后面这几句话显然把 珀怡也捎带在内了
3. อวัยวะ				
- คน	ละ	ใช้	เหมือนกับมีมีดที่คมปลามาสะกิด หัวใจ (ของ) พลอย (หน้า 228)	珀怡觉得仿佛有一把锋利的 尖刀刺进了胸膛
- สัตว์	ไม่พบในสี่ แผ่นดิน เล่ม 1(แต่ ละ)	ละ	-	-
4. ส่วนประกอบ				
- รูปธรรม	ละ	ละ	ศูนย์กลาง (ของ) พระราชวังดุสิตคือ อ่างหยก (หน้า 271)	兜率别宫的正中央 <sup>3</sup> 是环水筑堤的瑶池
- นามธรรม	ใช้	ละ	เธอก็ทำให้แม่ต้องออกจากบ้านไป อีกคนด้วยวิธีต่าง ๆ เป็นต้นว่า หาเมียน้อย ซึ่งเป็นคนของเธอให้เจ้า คุณพ่อ (หน้า 182)	她千方百计要替母亲进行 报复 便把自己的丫鬟 <sup>4</sup> 进给昭坤做妾
5. คุณสมบัติ	ใช้	ใช้	นิสัยรักความสุขสบาย ไม่ทะเยอทะยานจนเกินไปของ คุณหลวงนั่นเอง ทำให้พลอยนี้รัก คุณหลวงอย่างมาก (หน้า 183)	正因为坤銜喜欢安逸， 不过分贪求，我才非常喜欢他

<sup>3</sup>เนื่องจากส่วนขยาย “兜率别宫” เป็นวิสามานยนาม ดังนั้นจึงต้องใช้ “ใ้” เชื่อมตรงกลางระหว่างส่วนขยายและคำหลัก

<sup>4</sup>เมื่อสามานยนาม (丫鬟) เป็นคำหลักและมีบุชสรรพนาม (自己) ทำหน้าที่เป็นส่วนขยายจำเป็นต้องใช้ “ใ้” เชื่อมตรงกลาง แต่ถ้าวลีดังกล่าวใช้ในประโยคก็สามารถละ “ใ้” ได้



## ตารางที่ 2

ตารางเปรียบเทียบการใช้ “ของ” และ “勺” ตามความหมายของโครงสร้าง (ต่อ)

ความหมายของโครงสร้าง คำนาม + คำนาม	ภาษาไทย	ภาษาจีน	ตัวอย่างประโยคภาษาไทย	ตัวอย่างประโยคภาษาจีน
6. ทิศทาง	ละ	ละ	ระหว่างที่เดินผ่านห้องกลางจะ กลับไปห้องคุณเชยทางด้านหน้า (ของ) ตึกนั่นเอง พลอยก็หยุดเดิน (หน้า 179)	穿过堂屋向坤琴房间走去 时，珀怡停下来
7. สถานที่	ไม่พบในสี่ แผ่นดิน เล่ม 1 (แต่ไม่ใช้)	ใช้	-	-
8. เวลา	ไม่พบในสี่ แผ่นดิน เล่ม 1 (แต่ ละ)	ใช้	-	-
ความสัมพันธ์แบบคุณลักษณะ				
1. วัตถุตีบ	ไม่ใช้	ละ	ตลับขางของเจ้านายและเจ้าจอม ที่ขีดดีแล้ว (หน้า 269)	各宫主子们的象牙盒都精 心擦拭
2. หมวดหมู่	ไม่ใช้	ละ	หยิบชามขนมจีนของตนมาวาง กระแทกลงตรงหน้า (หน้า 246)	把自己身边那碗米线端起 来
3. อุปมา	ไม่ใช้	ใช้	“สันดานลูกเสือลูกตะเข้ก็ต้องคอย แวงเอามือที่ขุนมันนะแหละ” (หน้า 91)	虎狠本性，总免不了要咬 喂养它的人
4. อาชีพ	ไม่ใช้	ไม่ใช้	พลอยจึงคลานเล็ดลอดตามระเบียง ไปจนถึงห้องที่พนักงานกลางเตรียม เครื่องต้น (หน้า 119)	珀怡送长公主上去之后， 就沿着走廊爬到侍膳房
5. ที่มา	ไม่ใช้	ละ	เป็นที่สำหรับทรงประกอบอาหารฝรั่ง ต่าง ๆ ซึ่งเป็นงานอดิเรกของพระองค์ (หน้า 272)	皇上做西餐的餐厅
6. ยี่ห้อ	ไม่พบในสี่ แผ่นดิน เล่ม 1 (แต่ ไม่ใช้)	ไม่ใช้	-	-
7. ความเกี่ยวข้อง	ไม่ใช้	ใช้	ฝ่ายพลอยกินอันหลับตาฟังนิทาน ของนางพิศ เรื่องตาเถรกินหอย จับแจจ (หน้า 85)	珀怡闭上眼睛听依琵讲长 老吃海螺的故事

## อภิปรายผลการวิจัย

1. โครงสร้างการใช้ “ของ” และ “的” แบ่งเป็น 3 โครงสร้างโดย “ของ” และ “的” ที่แสดงความเป็นเจ้าของมีทั้งข้อเหมือนและข้อแตกต่าง กล่าวคือ ทั้งสองคำล้วนใช้เชื่อมคำนามกับคำนามเป็นหลัก แต่แตกต่างกันตรงที่ “ของ” ยังสามารถใช้เชื่อมคำนามกับคุณศัพท์วิเศษณ์ บุพบทวิเศษณ์ หรือใช้เชื่อมคำกริยากำคุณศัพท์กับคำนามเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของได้อีกด้วย ส่วนการใช้ “ของ” เชื่อมคำกริยากับบุรุษสรรพนาม จะพบมากในภาษาพูดเนื่องจากภาษาพูดไม่เคร่งครัดในหลักภาษา มักใช้พูดระหว่างผู้สนทนาในภาษาเขียน บันเทิงคดีหรือเรื่องสั้น ผู้แตงนำภาษาปากไปใช้เป็นภาษาพูดของตัวละครเพื่อความเหมาะสมกับฐานะตัวละคร (Prasithrathsint, 1996)

2. ความหมายของโครงสร้าง “ของ” จะแสดงความสัมพันธ์แบบเจ้าของซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 7 ประเภทย่อย ได้แก่ คำเรียก ครอบครอง อวัยวะ ส่วนประกอบ คุณสมบัติ ทิศทาง เวลา ซึ่งแตกต่างไปจากภาษาจีนกล่าวคือ ความหมายภายในโครงสร้าง “的” ที่แสดงความเป็นเจ้าของแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่คือ ความสัมพันธ์แบบเจ้าของและความสัมพันธ์แบบคุณลักษณะ โดยความสัมพันธ์แบบเจ้าของประกอบด้วย คำเรียก ครอบครอง อวัยวะ ส่วนประกอบ คุณสมบัติ ทิศทาง สถานที่และเวลา ส่วนความสัมพันธ์แบบคุณลักษณะแบ่งออกเป็นวัตถุประสงค์ หมวดหมู่ อุปมา อาชีพ ที่มา ยี่ห้อและความเกี่ยวข้อง

3. วิธีการใช้ “ของ” และ “的” สามารถแบ่งออกเป็น 3 กรณี คือ ต้องใช้ “ของ/的” ใช้หรือไม่ใช้ “ของ/的” ก็ได้ และไม่ใช้ “ของ/的” โดยผู้วิจัยได้พิจารณาวิธีการใช้ “ของ” และ “的” จากประเภทคำและความหมายของโครงสร้าง “ของ/的” พบว่า

3.1 ประเภทคำ ภาษาไทยและภาษาจีนเมื่อวิสามานยนามเป็นคำหลักและบุรุษสรรพนามเป็นส่วนขยายต่างก็ต้องใช้ “ของ/的” เชื่อมตรงกลาง เมื่อวิสามานยนาม (ที่ไม่ใช่คำเรียกเครือญาติหรือองค์กร) เป็นคำหลักและมีบุรุษสรรพนามทำหน้าที่เป็นส่วนขยายจำเป็นต้องใช้ “的” แต่สามารถละ “ของ” ได้ นอกจากนี้เมื่อวิสามานยนาม (สิ่งของ) เป็นคำหลักและมีวิสามานยนาม (คน) หรือบุรุษสรรพนามทำหน้าที่เป็นส่วนขยายล้วนต้องใช้ “的” แต่จะใช้ “ของ” หรือไม่ก็ได้ จะเห็นได้ว่าการใช้หรือไม่ใช้ “ของ/的” ไม่ได้ขึ้นอยู่กับ การเปลี่ยนแปลงของความสัมพันธ์แบบเจ้าของระหว่างคำหลักและส่วนขยายดังที่ Cui (1992, 179-184) ได้กล่าวไว้ว่า เมื่อบุรุษสรรพนามทำหน้าที่เป็นส่วนขยาย การใช้หรือไม่ใช้ “的” ขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์แบบเจ้าของระหว่างคำหลักและส่วนขยายว่าสามารถเปลี่ยนแปลงได้หรือไม่ กล่าวคือถ้าความสัมพันธ์ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้จะใช้หรือไม่ใช้ “的” ก็ได้ เช่น 我的爸爸 (พ่อ (ของ) ฉัน) แต่ถ้าความสัมพันธ์เปลี่ยนแปลงได้จะต้องใช้ “的” เช่น 我的小狗 (หมาน้อยของฉัน) หากแต่ขึ้นอยู่กับกรณำไปใช้เป็นสำคัญซึ่งประกอบไปด้วยการเน้นส่วนขยายนาม กฎการสัมผัสคำ และระดับภาษา (Luo, 2009, 174-175) เพียงแต่วิธีการใช้ “ของ” ไม่มีความสัมพันธ์กับกฎการสัมผัสคำ

3.2 ความหมายของโครงสร้าง “ของ/的” ในภาษาไทยเมื่อโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” แสดงความสัมพันธ์แบบเจ้าของ ส่วนใหญ่จะสามารถละ “ของ” ได้ กล่าวคือถ้าต้องการเน้นความเป็นเจ้าของหรือใช้ในภาษาเขียนจะใช้ “ของ” (ยกเว้นโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” ที่เป็นคำเรียกคนหรือสิ่งของจะไม่ใช้



“ของ”) ดังนั้นการใช้ “ของ” ขึ้นอยู่กับประเภทคำมากกว่าความหมายของโครงสร้าง ในขณะที่การใช้หรือไม่ใช้ “มี” ในภาษาจีนขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ทางความหมายระหว่าง “คำนาม+คำนาม” เป็นหลัก กล่าวคือ ถ้า “คำนาม+คำนาม” มีความสัมพันธ์ทางความหมายใกล้เคียงกันจะละ “มี” (เช่น คำเรียก อวัยวะสัตว์ ส่วนประกอบ ทิศทาง เป็นต้น) ในทางตรงกันข้ามหากความสัมพันธ์ไกลห่างกันจำเป็นต้องใช้ “มี” (เช่น ครอบครัว อวัยวะคน คุณสมบัติ สถานที่ เวลา เป็นต้น) ซึ่งสอดคล้องกับกฎระยะทางที่คล้ายกัน (距离相似原则) มากกว่า “ของ” นอกจากนี้ในภาษาไทยเมื่อโครงสร้าง “คำนาม+คำนาม” แสดงความสัมพันธ์แบบคุณลักษณะล้วนไม่ใช้ “ของ” ในขณะที่ “มี” มีวิธีการใช้แตกต่างกันออกไปตามกฎระยะทางที่คล้ายกัน

## สรุป

จากสมมติฐานที่ว่า โครงสร้างการใช้ ความหมายของโครงสร้าง และวิธีการใช้ “ของ” และ “มี” มีทั้งข้อเหมือนและข้อแตกต่าง โดยวิธีการใช้ “ของ” มีความยืดหยุ่นมากกว่า “มี” ผู้วิจัยพบว่า ผลการวิจัยเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือ “ของ” นอกจากใช้เชื่อมคำนามกับคำนามแล้ว ยังสามารถใช้เชื่อมคำนามกับคุณศัพท์วลี บุพพทวลี หรือใช้เชื่อมคำกริยา คำคุณศัพท์กับคำนามเพื่อแสดงความเป็นเจ้าของได้อีกด้วย นอกจากนี้การใช้หรือไม่ใช้ “ของ” มีความยืดหยุ่นมากกว่า “มี” ทั้งนี้เนื่องจากการใช้หรือไม่ใช้ “ของ” ขึ้นอยู่กับประเภทคำมากกว่าความหมายของโครงสร้าง กล่าวคือหากละ “ของ” แล้วไม่ทำให้ความหมายเดิมเปลี่ยนแปลงไปก็มักจะละ โดยพบมากในภาษาพูด ที่สำคัญไม่ขึ้นอยู่กับกฎการสัมผัสคำและกฎระยะทางที่คล้ายกัน (距离相似原则) ซึ่งต่างจาก “มี” ในภาษาจีน

### 1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

สถาบันการศึกษาที่เปิดสอนภาษาจีนให้กับผู้เรียนชาวไทยหรือเปิดสอนภาษาไทยให้กับผู้เรียนชาวจีนสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์เพื่อการเรียนการสอนหรือเป็นแนวทางในการทำสื่อการเรียนรู้ต่างๆ ได้

### 2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ผู้วิจัยนำประโยคตัวอย่างมาจากนวนิยายเพียงเล่มเดียวหากรวบรวมประโยคตัวอย่างจากงานเขียนที่หลากหลายประเภทอาจทำให้ได้ผลการวิจัยที่ละเอียดยิ่งขึ้น

2.2 ในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษาเฉพาะคำบุพพท “ของ” เท่านั้น แต่ในภาษาไทยยังมีคำกริยา “เป็นของ” ที่แสดงความเป็นเจ้าของด้วยหากนำคำกริยาดังกล่าวมารวบรวมวิเคราะห์อาจทำให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างคำแสดงความเป็นเจ้าของในภาษาไทยและภาษาจีนมากยิ่งขึ้น



## References

- Auppakitsinlapasan, Phya. (1996). **Thai grammar**. Bangkok: Thaiwatthanaphanit Publishing. [in Thai]
- Bandhumetha, N. (2009). **Thai grammar**. Bangkok: Academic Work Publication Project, Faculty of Arts, Chulalongkorn University. [in Thai]
- Cui, Xiliang. (1992). On the problem of “De” in personal pronouns. (人称代词修饰名词时“的”字隐现问题). **Chinese Teaching in the World**. 1992(3), 179-184.
- Jin, Renkui. (2010). **Han Han Lingge Biaoji Yinxian Xianxiang Duibikaocha**. Master of Arts. (汉朝领格标记隐现现象对比考察). Beijing: Ethnic Minority Literature Major, Faculty of Chinese Language, Beijing Language and Culture University.
- Kong, Lingda. (1994). Semantic Rules of N2 Ellipsis in N1+N2 (名1+名2结构中名2省略的语义规则). **90s Grammar Thinking**. January 1st, 1994 Beijing Language and Culture University. Beijing: Beijing Language and Culture University Press.
- Lu, Jianming. (2002). Talk about “He ate three apples” Structure-Property. (再谈“吃了他苹果”一类结构的性质). **Chinese language**. 2002(4), 317-325.
- Lu, Jianming. (2005). **A study course of modern Chinese grammar**. (3<sup>rd</sup> ed.). (现代汉语语法研究教程 (第三版)). Beijing: Peking University Press.
- Lu, Jianming. (2009). **Modern Chinese (revised edition)**. (现代汉语 (重排本)). Beijing: The commercial Press.
- Luo, Xinrong. (2009). The principle of presence or absence of “De” in modern Chinese. (现代汉语定中词组中结构助词“的”的隐现规律). **Entrepreneur World**. 2009(4), 174-175.
- Lv, Shuxiang. (2005). **Eight hundred words in modern Chinese**. (现代汉语八百词). Beijing: The Commercial Press.
- Malikun, S. (2012). **French grammar** (3<sup>rd</sup> ed.). Bangkok: Khaofang Publishing. [in Thai]
- Murphy, R. & Akramat, S. (2001). **Essential grammar in use: Thai version with answer key**. (2<sup>nd</sup> ed.). Cambridge: Cambridge University Press. [in Thai]
- Paholayuth, N. (1983). **The use of prepositions in the Sukhothai, Ayudhya and Ratanakosin periods: A comparative study**. Master Thesis, Graduate School, Chulalongkorn University. [in Thai]
- Pei, Xiaorui. (2007). **New Thai grammar**. (泰语语法新编). Beijing: Peking University Press.
- Prasithratsint, A. (1996). **Language in Thai society: Diversity, change and development**. Bangkok : Chulalongkorn University. [in Thai]



- Royal Institute of Thailand. (2002). **The Royal Institute Dictionary 1999**. Bangkok: Nanmee books Publications. [in Thai]
- Wen, Zhenhui. (1998). Semantic Analysis of “N1 (的) N2” in the attribute category. (表属性范畴的 “N1 (的) N2” 结构的语义分析). **Chinese Teaching in the World**. 1998(1), 35-40.
- Wen, Zhenhui. (1999). Identification of semantic relations between N1 and N2 in attributive structure. (“N1 (的) N2” 偏正结构的N1与N2之间的语义关系的鉴定). **Linguistic Researches**. 1999(3), 22-27.
- Wilawan, S. (1992). **Thai language textbook for senior high school**. Bangkok: Watthanaphanit Publishing. [in Thai]
- Yamasaki, Y. ; Ichii, R. ; Sazaki, K. ; Takahashi, M. & Mashida, K. (2013). **Daichi 1: Beginning Japanese**. Bangkok: TPA Press. [in Thai]
- Zhang, Min. (1998). **Cognitive linguistics and Chinese noun phrases**. (认知语言学与汉语名词短语). Beijing: China Social Science Publishing House.
- Zhu, Dexi. (1957). **Attribute and adverbial**. (定语和状语). Shanghai: New Knowledge Press.
- \_\_\_\_\_. (2008). **Explanations on grammar**. (语法讲义). Beijing: The Commercial Press.